

# Тато мій замучений і тихий...

Раїса Троянкер

Тато мій замучений і тихий,  
Горбоносий стомлений єврей.  
Він од кашлю ледве-ледве диха  
І вночі шепоче: "вей, вей, вей".  
Все життя він марив лиш про спокій,  
А на скрипці скиглив у пивних,  
Пропливали каламутно роки  
На човнах дірявих, життєвих.  
Але тато не згубив надії  
Про Сіон синяво-золотий.  
Каже він: "душа єврея мрійна  
В ньому мусить жити і рости".  
Каже він, що я чужа й далека,  
Бо мезузу й тору не люблю,  
Бо не марю про сіонську спеку,  
А в ячейку ввечері ходжу.  
Тату, тату. Ханаан далекий,  
Казка, мрія, вигадка чужа.  
Я працюю на заводі "Века"  
Й жовтенятко в мене дитинча.  
Я не знаю водів Йордану,  
Смутку кедрів і легенд старих  
Про Мойсея і верхи Ливану,  
І пісень про згаслих, неживих.  
А колись старе умре й потоне,  
І Сіон не буде голубим.  
Він змінє колір на червоний  
І постука у комуни дім.  
А тепер я знать його не хочу,  
Ти ж мене, татусю, не клени.  
Хай твої, од сліз погаслі очі,  
А мої ж веселі і ясні.  
Я працюю на заводі "Века"  
Й жовтенятко в мене дитинча.  
Голубий Сіон мені далекий,  
Як легенда давня і чужа.